

וספרתם יום לנ לכם קצו

היום שלשה ושלשים יום שהם ארבעה שבועות וחמשה ימים, לעומר:

מדת הוד שבהוד

הקדמה:

הילולא דרשב"י הקדוש זיעוב"א (עלה לשמים בשנת ג"א תתפ"א לבראת העולם). ביום זה השתדלנו לרבות בערכים, ובפרט בערכים שאינם יוצאים במפורש מלשון הודר, אלא שאפשר להשיגם מהעיון והלימוד בספר הודר, ומפורשים וערוכים הם בספרי המקובלים שגעו בספר הודר. ובוה כווננו לכבד ולקיים את רצונו של רשב"י הקדוש, שאמר (מסכת נטין דס"ז ע"א) "בני שנו את מדותי", דהיינו עסקו בעיון בדוקא.

בין אדם למקום:

א. כשאדם מודה לברוא יתברך ^ס, יראה להשלים את הודאתו ברוואה פנימית נוספת, על עצם זה שזוכה לדעות עומד לפני דקב"ה ולדעות מודה לו, ונמצא משלים את מדת הודר במדת הודר עצמה, וכמו שדרחיב בספר עומר התנופה, וזה לשונו:

ומדת הוד שבהוד, יפנה דרך המלך מלכו של עולם לנטות אותנו, כאשר יזכה האדם להודות להשם יתברך, בין בהודאה על נס הפלא שגמל עליו לבד, ובין כי יודה להשם יתברך, ויפארנו על רוב גדלו ויכולתו אשר הפליא יתברך לעשות עם

מקורות

מי דשורש ההודאה בהוד, כמבואר בזה (תיג דרכיג ע"ב) ודיל, הוד ביה הודו לה.